

УДК 35.082.4:35.077.92=111(495)

Євгенія Яцун

*старший викладач кафедри української та іноземних мов
ОРИДУ НАДУ при Президентіві України***ВОЛОДІННЯ АНГЛІЙСЬКОЮ МОВОЮ ЯК КРИТЕРІЙ УСПІШНОСТІ
ПРОФЕСІОНАЛА (НА ПРИКЛАДІ СФЕРИ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ ГРЕЦІЇ)**

У статті актуалізується значення іноземної мови як повсякденної необхідності кожного європейського громадянина, оскільки вона займає важливе місце у процесі спілкування та адаптації до сучасних потреб в освіті, робочому місці та у повсякденному житті. У статті розгортається дискусія щодо використання іноземної мови на робочому місці, і особливо в секторі публічного управління Греції. Аналізуються різні сфери публічних послуг Кіпру (північно-західна Греція). Досліджуються мовні та міжкультурні навички, необхідні як для ефективного спілкування іноземною мовою, так і для виконання обов'язків держслужбовця.

Ключові слова: комунікативна компетенція, використання іноземної мови, міжкультурні навички, сектор державної адміністрації, Греція.

Yevgeniya Yatsun

*Senior Lecturer of Department of Ukrainian and Foreign Languages,
ORIPA NAPA under the President of Ukraine***PROFICIENCY IN ENGLISH AS A CRITERION FOR PROFESSIONAL SUCCESS
(IN CASE OF THE PUBLIC ADMINISTRATION OF GREECE)**

The main purpose of this study is to identify the needs of the foreign language, which are presented in the sector of government of Greece. In particular, these studies are aimed at the following: the micro skills that are required in a foreign language in various public positions; channels through which civil servants have contacts and communicate in the context of their work; necessary intercultural skills; four basic language skills; the need for certificates in foreign languages.

A foreign language is the everyday necessity of every European citizen as it takes an important place in the process of communicating and adapting to modern needs in education, workplace and everyday life. It is important for people who have learned a foreign language to be able to use their skills in daily communication. In this article, we intend to focus on discussions on the use of a foreign language in the workplace, and especially in the sector of the state administration of Greece. Studies were conducted in various areas of public services in the geographic area of Cyprus (north-western Greece). The work focuses on the linguistic and intercultural skills necessary for effective communication in a foreign language and for the performance of the duties of the civil servant.

Language proficiency is one of the main requirements for a civil servant of a new generation, regardless of where and in what sphere the specialist-manager works: in state authorities, in domestic business structures or abroad. Knowledge of a foreign language, and not one, but several, is a requirement of time. "A foreign language is a mean of conducting professional activities, and not professional activity itself. Faced with a range of requirements for placement, while practicing the provision of comprehensive services to Ukrainian citizens, civil servants should be highly skilled in management and in foreign language skills. After all, there is a daily need for communication with foreign colleagues in order to exchange professional experience, discuss the problems of state and local importance, and increase the efficiency of the governing body.

The analysis of scientific and theoretical foreign literature on the subject under study showed that the study of a foreign language helps to broaden the general vision of the world by a future specialist; stimulates critical thinking about the correlation of language and culture, language and thinking, expands the capabilities of the future specialist, develops intelligence, promotes understanding of the relationship between language and human nature, contributes to the development of personality as a person and a professional, promotes the formation of practical skills that help to achieve success in professional activity.

Taking into account the unique status of the English language and the strength of its influence in all areas of knowledge and activities, especially in the fields of science, politics, economics and business, one can take the liberty to assume that it is English language proficiency to be decisive.

The Council of Europe is helping Member States to apply new language programs and stimulate further innovation in the study and learning of languages, which is a prerequisite for the development of cooperation between educational institutions in different European countries. In this direction, we believe it is important to take into account the language needs in various fields, an analysis that can lead to the creation of new language programs. Therefore, in this paper, we decided to study the linguistic needs of the region with specific language and communication requirements relating to public administration.

Moreover, it is clear that the civil servant should be able to process foreign language materials in different channels and in different amounts. Finally, it depends on the communicative abilities of the four language skills of one or more foreign languages, since they all seem equally necessary. These data should be taken into account when preparing textbooks, language skills tests, or developing language programs when it comes to people who work in a particular work area.

The citizens of the EU have become more aware that increasing levels of economic, social and cultural integration require a higher level of linguistic harmony. In pursuit of this goal, the policy was aimed at teaching foreign languages, which can be defined as a separate direction of the language policy of the EU. Promoting the study of foreign languages in the EU has long been a separate focus of the European Commission's work, called Language Learning Policies.

The European Commission for internal use uses three languages - English, French and German. One of the objectives of linguistic policy is to ensure that every European citizen has two foreign languages in addition to their native language.

The prospect of the domination of English in the communicative field of the EU has already forced European intellectuals to testify to the need to encourage European citizens to learn a second language, which is not the language of international communication. They offered the concept of personal adaptive language, the essence of which is that each person has learned easy to learn a foreign language. This second language should be close to its native, and actually introduces the second mother tongue, the study of which should begin at school and continue in a higher education institution. The study of this language should be accompanied by the study of the history, culture and literature of the people who speak this language.

Key words: public administration, foreign language in the workplace, Greece.

Постановка проблеми. Україна перебуває на шляху побудови громадянського суспільства, яке передбачає посилення значення рівноправності людей, толерантного ставлення до плюралізму думок, широку комунікацію як в середині країни, так і за її межами тощо. У зв'язку з цим освіта, мовна компетентність та міжкультурні зв'язки поступово підсилюють своє пріоритетне значення, особливо в сфері підготовки працівників державного управління. Це обумовлено тим, що англійська мова є мовою міжнародного спілкування, володіння нею дозволяє розширити доступ до світових економічних, соціальних, освітніх і культурних ресурсів, допомагає відкривати та використовувати нові можливості. Її активне застосування у навчальній, а згодом і професійній діяльності, сприятиме інтенсифікації інтеграції до світового науково-освітнього простору.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Численні дослідження вітчизняних та зарубіжних авторів спрямовані на таке: мікро-навички, які необхідні у іноземній мові на різних публічних посадах; канали, за допомогою яких державні службовці мають контакти і спілкуються в контексті своєї роботи; необхідні міжкультурні навички; чотири основні навички мови; необхідність сертифікатів з володіння іноземними мовами. Аналіз різних трактувань поняття «Англійська професійного спрямування – English for Specific Purposes» в роботах зарубіжних авторів показує, що дане поняття еволюціонувало і розвивалося, набуваючи все чіткішого і конкретнішого змісту. Так, Т. Хатчінсон і А. Вотерс [2] трактували його як підхід до навчання з першорядним значенням цілей і завдань мовної підготовки, П. Робінсон [10], підкреслювала важливість вивчення мовних потреб тих, хто навчається. Т. Дадлі-Еванс і М. Сент Джон [1] дають постійні й змінні характеристики навчання англійської мови професійного спрямування.

Шляхи оптимізації підготовки державних службовців в Україні та той факт, що вивчення іноземної мови допомагає розширити загальне бачення світу майбутнім фахівцем та сприяє формуванню практичних навичок, які допомагають досягненню успіху в професійній діяльності, досліджували Кушніров М. О. [12], Филлипсон Р. [14], Дребніцька К. А. [5], Богатирець В. [7], Агорастос Г. [8]. Мовну політику та створення спільного комунікативного простору в Греції досліджували Колиарі А., Контоуліс К. [18], Папагеоргіу М., [8], Моузакіс С. [19], Сіфакіс Н. [20], Тангас П. [21], Ханнам С., Папатанасіу Е. [22].

Мета статті полягає у визначенні значення володіння іноземною мовою у сфері публічного управління на прикладі сектора державного управління Греції.

Виклад основного матеріалу.

Володіння іноземними мовами – одна з головних вимог до державного службовця нового покоління, незалежно від того, де і в якій сфері фахівець-управлінець працює: в органах державної влади, вітчизняних бізнес-структурах або за кордоном. Знання іноземної мови, і не одної, а декількох – вимога часу. «Іноземна мова – це засіб ведення професійної діяльності, а не сама професійна діяльність» [1]. Стикаючись із цілою низкою вимог під час влаштування на роботу, практикуючи надання комплексних послуг населенню України, державні службовці мають бути висококваліфікованими спеціалістами як у галузі управління, так і в галузі оволодіння іноземними мовами. Адже саме в них виникає повсякденна потреба у спілкуванні із зарубіжними колегами з метою обміну професійним досвідом, обговорення проблем державного та місцевого значення, підвищення ефективності діяльності керівного апарату.

У 19 з 25 держав-членів ЄС (крім Великобританії та Ірландії) головна мова спілкування – англійська. По-перше, це іноземна мова, якою говорить найбільше людей, а по-друге, саме ця мова є найкращою для вивчення: 67% європейців назвали англійську однією з двох найбільш корисних для себе мов.

Жителі Європи демонструють високий рівень відкритості до іноземних мов: більше 8 європейців з 10 стверджують, що знання інших мов, крім рідної, дуже корисне, і всі громадяни ЄС мають говорити як мінімум однією іноземною мовою. Також, більшість європейців виступають за вміння говорити «спільною мовою» для всіх держав-членів ЄС, при цьому 81% заявляють, що всі мови мають, як і раніше, бути рівноправними. Більшість європейців підтримують ідею про те, що всі громадяни ЄС мають говорити однією спільною мовою, проте це не означає, що якась мова повинна мати перевагу перед іншими мовами. Знання громадянами ЄС декількох мов має величезне значення для досягнення заявленої мети – створення об'єднаної Європи. Не слід недооцінювати і вплив багатомовності на мобільність робочої сили, конкурентоспроможність і функціонування економіки Євросоюзу в умовах світового ринку.

У нинішніх умовах людину, яка володіє іноземними мовами, можна назвати фахівцем, що володіє «професійно важливою якістю» [2]. Ця якість відрізняє успішного працівника від неуспішного, вона розглядається як критерій успішної людини і професіонала.

Аналіз науково-теоретичної іноземної літератури з досліджуваної теми показав, що вивчення іноземної мови допомагає розширити загальне бачення світу майбутнім фахівцем; стимулює критичне мислення про співвідношення мови і культури, мови і мислення, розширює можливості майбутнього фахівця, розвиває інтелект, сприяє розумінню взаємозв'язку між мовою і людською природою, робить свій внесок у розвиток особистості як людини і професіонала, сприяє формуванню практичних навичок, які допомагають досягненню успіху в професійній діяльності [3].

Беручи до уваги унікальний статус англійської мови і силу її впливу у всіх галузях знань і діяльності, особливо в сфері науки, політики, економіки та бізнесу, можна взяти на себе сміливість припустити, що саме володіння англійською мовою повинно мати вирішальне значення.

В даний час половина населення світу говорить англійською мовою або вивчає її. Як очікується, протягом наступного десятиліття 2 млрд людей почнуть вивчати англійську і 3 млрд будуть говорити англійською мовою. Такі дані містять аналіз різних трактувань поняття «Англійська професійного спрямування – English for Specific Purposes»; в роботах зарубіжних авторів показано, що дане поняття еволюціонувало і розвивалося, набуваючи все більш чіткий і конкретний зміст. Так, Т. Хатчінсон і А. Вотерс [2] трактували його як підхід до навчання з першорядним значенням цілей і завдань мовної підготовки, П. Робінсон [10] підкреслювала важливість вивчення мовних потреб тих, хто навчається. Т. Дадлі-Еванс і М. Сент Джон [1] дають постійні й змінні характеристики навчання англійської мови професійного спрямування в оцінці Британської ради.

Англійська мова професійного спрямування повинна задовольняти мовні потреби тих, хто навчається, враховувати специфіку майбутнього середовища використання мови, фокусу на специфічних особливостях мови; може бути поєднана з певною областю знань або сферою діяльності, припускати використання спеціальної методики навчання, відмінної від методики навчання англійської мови для загальноосвітніх цілей, припускати в більшості випадків навчання дорослих людей, припускати наявність певного рівня знань в тих, хто навчається [6]. Навчання англійської мови професійного спрямування фахівців без відриву від виробництва, яке організоване і фінансується компанією, називається корпоративним і може вважатися окремим напрямком в методиці на підставі того, що має цілий ряд відмінних рис і свою специфіку [7].

Всі ці факти дозволяють зробити висновок, що сьогодні володіння англійською мовою є критерієм успішності сучасної ділової людини і значно підвищує її шанси на працевлаштування і успішне кар'єрне зростання в усіх галузях знань і діяльності.

Розглянемо навчання іноземній мові в контексті європейської мовної політики. Рада Європи з часу свого заснування вказала на новий напрям у викладанні та вивченні іноземних мов у Європі. Рекомендації цього нового напрямку були забезпечені Загальноєвропейськими рекомендаціями з мовної освіти: Навчання, викладання та оцінка (CEFR). Незважаючи на те, що CEFR детально описує різні цілі, пов'язані зі сферою навчання, викладання та оцінювання, найважливішою метою Ради Європи, мабуть, є більш культурне взаєморозуміння між державами-членами Європейського Союзу. Концепція мовної політики в Європі базується на таких основних принципах.

Мовне розмаїття Європи повинно трансформуватися з бар'єру комунікації в джерело взаємного збагачення та взаєморозуміння [9]. Лише через кращі та глибші знання сучасних європейських мов буде можливо полегшити спілкування та взаємодію між європейцями, які є носіями різних мов, з метою сприяння європейській мобільності, взаєморозумінню та співробітництву та подолання упереджень й дискримінації.

Для здійснення цих принципів Комітет міністрів закликав уряди держав-членів до співпраці на національному та міжнародному рівнях; прийняття різних актів у галузі мов та навчання сприятимуть і забезпечать ефективну європейську систему взаємного обміну інформацією у всіх аспектах мовного навчання, які планували бути необхідним компонентом

вивчення мови. Мовна політика повинна містити та враховувати сукупність соціальних дій груп та окремих осіб [10].

Дієвий підхід CERF передбачає, що в майбутньому через зростаючу мобільність в Європі виникнуть різні форми зайнятості та її відповідні визначення. Мотивом для вивчення мови може бути зміст навчального матеріалу, мовний сертифікат щодо професійної кваліфікації або привабливість освіти в іншомовному середовищі. У цьому контексті, відповідно до Ради Європи, важливо, щоб комунікативна та навчальна діяльність були пов'язані з мотивами та інтересами тих, хто навчається [11].

Рада Європи також намагається забезпечити, щоб держави-члени надавали необхідні комунікативні навички для взаємодії одна з одною. Це може призвести до збільшення мобільності у професійній сфері в Європі, яка містить тенденцію сама по собі приводити до розподілу соціальних функцій і тим самим вилитись у довгострокову перспективу колективної лінгвістичної компетентності [12]. У цьому контексті Функ В. визначив викладання професійної іноземної мови як «прагматичне, навчаюче та навчально-орієнтоване мовлення». Різниця між допрофесійним, сумісним та професійно-кваліфікаційним мовним навчанням полягає у тому, що цілі цих різних підкатегорій варіюються, починаючи від «отримання загальної підготовки до мовних потреб професії», і «оперувати поточними лінгвістичними вимогами професії» до створення «юридичних вимог до професійного рівня» [13].

Останніми роками Європейська комісія зробила кроки у напрямку просування мультикультуралізму в країнах ЄС, ввівши необхідність спілкування двома іноземними мовами, щоб європейські громадяни мали можливість користуватися ними як індивідуально, так і професійно. Таким чином, на початку XXI століття багатомовна освіта стала обов'язковою у Греції як невід'ємна частина європейської ідентичності грецьких громадян. Розглянемо статус та роль англійської та інших іноземних мов у грецькій освітній системі та погляди різних дослідників, які характеризують її як чинник високого або низького статусу, залежно від їх престижу та ступеня важливості [14].

Зокрема, Філіпсон Р. стверджує, що в «периферійно-англійських країнах» домінування англійської як другої чи іноземної мови поступово виробляє до «переміщення та заміни» рідних мов у контексті мовної гегемонії. У випадку з Грецією поняття колоніальної влади ще більше поширюється, що свідчить про перевагу англійської мови як міжнародного засобу спілкування, а це регулює більшість сфер соціального, економічного та політичного життя, таких як бізнес, освіта, засоби масової інформації тощо. Що стосується сектора освіти, то грецький уряд зробив значні кроки до впровадження мультикультуралізму, щоб відповідати вимогам Європейської комісії [14].

Освіта відіграє важливу роль у Греції як засіб надання основних знань та життєвих навичок та, зокрема, готує учнів до майбутньої зайнятості. Рівень грамотності дорослих становить 91 відсоток, а в 2003 році близько 74 відсотків людей третього віку були зараховані до певного виду програми вищої освіти. Оскільки на сьогодні представники Греції не використовуються широко за межами Греції, вивчення іноземної мови вважається важливим. Як і очікувалося, англійська мова є основною іноземною мовою. У 2004 році 96,9% учнів загальноосвітніх шкіл усіх рівнів вивчають англійську мову. Починаючи з кінця 1980-х рр., спостерігається поступово зростаючий попит на професійну англійську мову, яка вважається визнаною вимогою щодо працевлаштування. Отримання сертифіката якості рівня C2 вважається необхідним для майбутнього працевлаштування (цінуються також базові комп'ютерні навички). Для держави ці сертифікати мають важливе значення, багато хто вважає, що вони мають таку ж вагу, як і університетський ступінь [15].

Як зазначалося, англійська мова не має офіційного статусу в Греції, а це в свою чергу означає, що її знання не є необхідними для здійснення важливих угод. Тим не менш, у повсякденному житті англійська мова відіграє все більш помітну роль у різних сферах (назви магазинів, меню ресторанів, навіть словники та фрази, які поєднують грецьку та англійську мови). Знання англійської мови корисні при використанні сучасних технологій (наприклад,

комп'ютери, мобільні телефони, електронні ігри, супутникове телебачення, інтернет, посібники тощо) [16].

Розглянемо роль іноземної мови на робочому місці. Англійська мова як міжнародна мова є майже необхідною для кожного європейського громадянина, оскільки це мова міжнародного спілкування практично з усіма країнами. Проте, знання лише англійської мови не вважається достатнім. Німецька, французька та інші мови є важливими в багатьох сферах і тому ми розуміємо, що багато європейських громадян повинні мати мовні навички більш ніж однієї мови, щоб бути конкурентоспроможними в міжнародному професійному середовищі.

Як зазначалося Музакісом С., соціальна організація праці, потоки знань та інформації, модернізація та підвищення продуктивності праці, мобільність робочих місць та робочої сили, послуги, культура та соціально-економічний розвиток в цілому пов'язані з вихованням людських ресурсів в галузі освіти. У той же час різні події у державному секторі та створення багатокультурного суспільства свідчать про необхідність подальшого навчання та духовного розвитку людських ресурсів [17]. Караліс Т. стверджує, що термін «потреба» можна визначити двома способами. Відповідно до першого підходу потреба визначається як «відстань між існуючою ситуацією та бажаною ситуацією», тобто дефіцитними кваліфікаціями, які вважаються необхідними для виконання певного завдання. Другий підхід визначає потребу як інтерес та мотивацію, яку індивід має до навчального процесу. Тому освітні потреби пов'язані з усвідомленням браку знань, здібностей та навичок. Ці потреби перекладаються дорослими на очікувані результати навчання, коли вони відвідують навчальну програму, програму вивчення іноземних мов [17].

Рада Європи допомагає державам-членам застосовувати нові мовні програми та стимулює подальші інновації у вивченні мов, що є передумовою для розвитку співпраці навчальних закладів у різних європейських країнах. У цьому напрямку важливо враховувати мовні потреби в різних галузях, створення нових мовних програм [18].

Щодо мови в державній службі європейських країн зазначимо, що на сьогодні було досліджено мовні стратегії і політику в різних регіонах, а також кількість мов, якими пропонуються послуги в системі державної служби. Так, іноземні мови, що пропонуються в містах як в усних, так і в письмових засобах спілкування, використовуються в роботі аварійно-рятувальних служб, у наданні освітніх, медичних, соціальних, юридичних, транспортних, імміграційних, туристичних послуг і в театральних програмах. Загалом, було проведено дослідження і проаналізовано 63 міста. В кожній країні були відібрані столиця, друге за величиною місто і місто, в якому розповсюджена регіональна мова. Приблизно одна третина проаналізованих міст мають інституціоналізовану стратегію розвитку багатомовності, що активно впроваджується. Половина з обстежених міст має значний обсяг надання послуг багатьма мовами. Лише десять міст серед 63 досліджених звітували про те, що вони не впроваджують багатомовні послуги. 23 міста мають розвинену практику включення знання мов до опису посадових інструкцій співробітників, а 18 міст широко впроваджують організацію мовної підготовки співробітників. Згідно з отриманими даними, мовна політика найбільш розвинена в п'яти містах: Барселоні, Кракові, Лондоні, Мілані й Відні [21].

У межах Євросоюзу за мовну політику відповідають окремі держави-члени. Інституції ЄС відіграють підтримувальну роль у цій сфері, що ґрунтується на «принципі субсидіарності». Їхня роль полягає у сприянні співробітництву між державами-членами та в забезпеченні європейського виміру в державних мовних політиках. Упродовж багатьох років питання багатомовності залишається в центрі уваги діяльності трьох органів складових частин ЄС, як: Рада Європейського Союзу, Європейська Комісія (ЄК), Європейський Парламент [22] Мовна політика ЄС спрямована на захист мовної розмаїтості та поширення знань про мови з огляду на культурну ідентичність та соціальну інтеграцію. Не в останню чергу це спричинено тим, що в багатомовному суспільстві громадяни перебувають у кращому становищі й можуть легше скористатися перевагами освітніх, професійних та

економічних можливостей, створених в об'єднаній Європі. Політика багатомовності керується метою, визначеною Радою ЄС у Барселоні в 2002 році, щодо вдосконалення формування базових навичок, зокрема шляхом вивчення принаймні двох іноземних мов із дуже раннього віку. До того ж у Барселоні було започатковано створення показника мовної компетенції. У 2003 році ЄС взяв на себе зобов'язання провести 45 нових акцій для заохочення державних, регіональних та місцевих органів влади працювати в напрямі «суттєвої поступової зміни у сприянні вивченню мов та мовній розмаїтості». Перше в історії ЄК Комюніке щодо багатомовності, Нова рамочна стратегія багатомовності (A New Framework Strategy for Multilingualism), було прийнято в листопаді 2005 року, а пізніше було запропоновано план дій під назвою Сприяння вивченню мов та мовній розмаїтості (Promoting Language Learning and Linguistic Diversity). Комюніке ЄК (2005 р.) визначило основні напрями щодо політики багатомовності ЄС:

- 1) забезпечення доступу всіх громадян до законодавства, процедур та інформації ЄС їхньою рідною мовою;
- 2) наголошення на важливій ролі мов та мультилінгвізму в сучасній європейській економіці, а також пошук подальших шляхів для розвитку цієї тенденції в майбутньому;
- 3) заохочення всіх громадян до вивчення й спілкування більше ніж однією мовою задля покращення взаєморозуміння та процесу спілкування [23].

Країнам-членам було запропоновано запроваджувати більш широкий спектр мов у систему освіти, починаючи з раннього віку і включаючи освіту для дорослих, а також було рекомендовано здійснити оцінку і розвивати в майбутньому мовні навички, набуті поза межами офіційної системи освіти. Більше того, ЄК наголосила на своїй рішучості засобами відповідних програм ЄС та ініціатив наблизити ідеї багатомовності до громадян.

Європейська хартія також охоплює послуги державного сектора, але більше крізь призму потреб громадянина. Стаття 10 стосується адміністративних органів і державної служби. У ній зазначено, що в тих випадках, коли це обґрунтовано кількістю мешканців, державні службовці повинні володіти Р/М мовами, а документи цими мовами мають бути доступними. Зазначені мови також можуть використовуватися під час дискусій між представниками місцевих і регіональних органів влади. Упроваджуючи це положення, дуже важливо не залишати поза увагою офіційну мову держави.

Мовою, яка, крім державної, найчастіше пропонується для усних і письмових послуг у всіх проаналізованих містах, є англійська. Слідом за нею йдуть німецька, російська, французька та іспанська [24].

Населення Греції складає близько 11,320 млн. людей; вона розташована в південній частині Балканського півострова. Офіційною мовою, якою спілкується більшість населення, є грецька. Розмаїття інших наявних мов відображає старі й нові хвилі імміграції – до них належать більшість балканських країн, а також Туреччина, Китай, Пакистан, Шрі-Ланка, Афганістан, Філіппіни і різні африканські країни. Офіційні документи і бази даних з використання мов свідчать: нині в Греції не існує жодного офіційного документу щодо мовної політики. Питання про регіональні мови, мови меншин та іммігрантів є політично вразливим, оскільки воно пов'язане і з обговоренням імміграційного потоку та його контролюванням [18] Міністерство освіти вивчило основні іноземні мови і провело опитування на виявлення необхідності «сприяння розвиткові рідної мови іноземних студентів та студентів і репатріантів».

У період політичних і економічних потрясінь країна зіткнулася зі значними труднощами в отриманні інформації стосовно цієї сфери. Як з'ясувалося, була відсутня системна політика щодо роботи з іншими мовами в справі пошуку та забезпечення державних послуг. У випадку наявності такого забезпечення, як виявилось, воно має тимчасовий характер. Англійська мова виявляється домінуючою у цій галузі. Від користувачів послуг державної служби очікується, що вони спілкуються грецькою мовою [25].

У Греції мають місце значні та довготривалі інвестиції у вивчення іноземних мов. Спілкування відбувається різними мовами, які є рідними на Балканах та в інших частинах світу. Проте це питання мало обговорюється, оскільки воно пов'язано із дебатами про імміграцію. Проведене опитування показало, що багатьма респондентами проблема багатомовності не вважається пріоритетною. Відчувається явна необхідність у розв'язанні питання одномовності (грецької мови) на державній службі і у громадських установах, а також проблеми панування англійської в усіх сферах. Перешкодою цьому може бути відсутність агенцій з багатомовності як на державному рівні, так і в неурядовому секторі, оскільки наразі відповідальність покладено на окремих вчених і дослідників та громадські організації. Зазначені організації могли б зосередитися на розширенні участі та представленості різних мовних спільнот. Під час збору даних не було виявлено жодних доказів наявності такого роду ініціатив [26].

Отже, однаково необхідними на робочому місці є такі навички як: навички усного спілкування, письмового спілкування, слухання та читання. Це призводить до висновку, що процес вивчення мови повинен їх включати і зосереджуватися на них. Слід зазначити, що в Греції на сьогодні не існує такої можливості, оскільки національний сертифікат про рівень володіння мовою, який пропонується з 2003 року, стосується і перевіряє загальні знання мови та не зосереджується на знаннях мови, необхідній на робочому місці. Для порівняння, у таких країнах, як Німеччина, такі сертифікати вже існують.

Більш того, зрозуміло, що представник державної служби повинен мати можливість обробляти матеріал іноземною мовою, використовуючи різні канали. Нарешті, це залежить від комунікативних здібностей (чотирьох мовних навичок – говоріння, слухання, читання, письмо) однієї або декількох іноземних мов, оскільки всі вони є однаково необхідними. Ці дані слід враховувати при підготовці підручників, тестів на знання мов та при розробці мовної програми, коли мова йде про людей, які працюють у певній професійній сфері.

Висновки. У державному секторі Греції існують специфічні потреби щодо іноземних мов, зокрема – специфічні мікро-навички, необхідні для усного та письмового спілкування, а також специфічні міжкультурні навички. Основні навички, які стосуються письмової комунікації, – це «написання та обробка електронних листів», «написання та обробка кореспонденції», «обмін інформацією», «надання послуг (розуміння та виконання замовлень)» і «презентація різних тем».

На сьогодні існує реальна потреба у сертифікації мовних навичок. Безумовно, необхідно провести ретельний аналіз, зосереджуючи увагу на мікро-навичках, специфічних мовних навичках та на різновидах текстів-каналів такої сфери, як державна служба [6].

Всі ці висновки повинні розглядатися в рамках масштабнішого дослідження. Питання про співвідношення між мовною та міжкультурною компетенцією та наслідки обох цих факторів на вираження чужої мовної компетенції є предметом майбутніх досліджень.

Література.

1. Dudley-Evans T., John M.J. (2008), «St. Developments in ESP: A multidisciplinary approach». Cambridge: Cambridge University Press, сс.1–5
2. Hutchinson T., Waters A.(1996), «English for Specific Purposes.A learning-centred approach»,Cambridge University Press. Сс. 156–178.
3. Robinson P.C.(2005),»ESP today: A Practitioners Guide». London: Prentice Hall Ltd. Сс.112–135.
4. Europeans and their languages in which countries does translation make sense/08/01/2013. URL: <http://www.multilingual-search.com/>.
5. Дребніцька К. А. Поняття «Світові мови»: стан, проблеми та суперечності освоєння в українському освітньому просторі. Онтологічний дискурс. 2014. № 2. Сс. 31–37.

6. Commission Working Document. Report on the implementation of the Action Plan «Promoting language learning and linguistic diversity». URL: http://ec.europa.eu/education/policies/lang/doc/com554_en.pdf.
7. Богатирець В. (2012), Шляхи оптимізації підготовки державних службовців в Україні. *Влада та управління*. Збірник наукових праць. Вип. 2. Чернівці: Букрек. Сс. 205–217.
8. Agorastos, G., Koiliari, A, Kontoulis, K., Papageorgiou M. (2009), Language proficiency for professional purposes: social needs in the new economic environment (Issues of proficiency certification). Athens: Malliaris Paideia. Сс.135–145.
9. The language guide for European Business. Successful communication in your international trade. European Commission URL: http://ec.europa.eu/languages/languages_mean_business/files/language_guide_for_european_business_en.pdf.
10. Lackey A., Foreign language skills are essential for global business journalists. 2010. URL: http://businessjournalism.org/foreign_language_skills_are_essential_for_global_business_journalists.
11. EP Resolution on Multilingualism. An Asset for Europe and a Shared Commitment». Brussels: European Parliament. 2009. Сс.5–8.
12. Кушніров М. О. Сучасні підходи до вивчення англійської мови / М. О. Кушніров// Педагогічні науки: теорія, історія, інноваційні технології. 2014. №8. Сс. 348–356.
13. Hutchinson T., Waters A. «English for Specific Purposes. A learning centred approach», Cambridge University Press, 1996. Сс.5–10.
14. Phillipson, R. «English, the dominant language», Oxford University Press, 1992. Сс.17–37.
15. Robinson P. C. ESP today: A Practitioners Guide», London: Prentice Hall Ltd. 2005. Сс.18–22.
16. California department of Education. «Foreign language Framework for California Public Schools», adopted by California State Board of Education, 2003. Сс.47–50.
17. Karalis, T. Plannin P. Administration, evaluation of adult education programs», 2005. Сс.34–36.
18. Kiliari A. Language Practice in Greece: The Effects of European Policy on Multilingualism. *European Journal of Language Policy*», 2009. P. 21–28.
19. Mouzakis C. Adult Education: Adult education in Greece», Athens: General Secretariat. URL: <http://repository.edulll.gr/edulll/retrieve/2532/782.pdf>.
20. Sifakis N. Challenges in teaching ELF in the periphery: the Greek context». *ELT Journal*. № 63 (3). 2009. P. 230–237.
21. Tangas P. Multimedia and Foreign Language Teaching: the Case of Greece, *Multimedia Applications. Education Conference Proceedings*, 2006. P. 139–148.
22. Hannam S., Papathanasiou E. Current Issues and Trends in Language Education in Greece: A Brief Overview. *Towards a Language Rich Europe – Multilingual essays on language policies and practices*», 2011. Сс. 35–42.
23. Пеллагеша Н. Lingua franca для глобального світу. 2010. URL: http://gazeta.dt.ua/EDUCATION/lingua_franca_dlya_globalnogo_svit.html.
24. Strasbourg: Council of Europe, «Recommendation on Linguistic Diversification. Parliamentary Assembly. 1998. URL: <http://assembly.coe.int>.
25. Brussels: European Commission. Motives for learning an additional language. 2011. URL: http://ec.europa.eu/commfrontoffice/publicopinion/archives/ebs/ebs_147_en.pdf.
26. Europeans who know one or more foreign languages. – Brussels: European Commission. 2011. URL: http://ec.europa.eu/commfrontoffice/publicopinion/archives/ebs/ebs_147_en.pdf.